

KRISTINA:

VELIKI TEDEN.

1.

Ah, vzcvetite, rože ve krvave,
rože trpkega spoznanja,
tu ob grobu Kristovem vzcvetite,
rože bridkega kesanja!

Strta duša — zadušene strasti
Rešeniku v dar poklôni,
z grehi, krivdami vsa obtežena,
na Njegov se križ nasloni!

Vrelec božje milosti, tolažbe
lije, glej, iz ran presvetih . . .
Duša moja, dvigni se, ah, dvigni —
konec bodi blodenj kletih!

2.

Tema . . . črni zástori v svetišču . . .
Truma vernikov se nemo klanja,
tla poljublja, joka v grešnem strahu
in ob križa se drevo naslanja.

Šepetanje usten, vzdihni tajni
in pogledi od solzá zaliti . . .
Na obrazih berem vas resnobnih,
čuti, v srčnih globočinah skriti!

Mrtvec Veliki pa doli s križa
na skesano ljudstvo gleda, gleda —
in nebeški srečni raj obeta
Njega božja, milostna beseda . . .

3.

Padajo ji zlati kodri
na obraz cvetoči,
Kristu lijejo na noge
solz potoki vroči . . .

A srce to trdovratno
se geniti noče:
grehi vtiskajo še dalje
rane mu pekoče . . .

Tvoja duša je pač strta,
grešna Magdalena —
ah, da mogla jaz bi s tabo
pasti na kolena!

Magdalena, Magdalena,
daj ljubezni svoje
in privedi k svetim nogam
grešno srce moje!

